XVII

τοῦθ᾽ ὅ τί μοι λοιπὸν ψυχῆς, ὅ τι δήποτ᾽, Ἔρωτες,
τοῦτό γ᾽ ἔχειν πρὸς θεῶν ἡσυχίην ἄφετε,
ἢ μὴ †καὶ τόξοις† βάλλετέ μ᾽, ἀλλὰ κεραυνοῖς,
καὶ πάντως τέφρην θέσθε με κἀνθρακιήν.
ναὶ ναὶ βάλλετ᾽, Ἔρωτες, ἐνεσκληκὼς γὰρ ἀνίαις
ἐξ ὑμέων †τούτων εἰτετι† βούλομ᾽ ἔχειν.

XVIII

οἶνος ἔρωτος ἔλεγχος· ἐρᾶν ἀρνεύμενον ἡμῖν
ἤτασαν αἱ πολλαὶ Νικαγόρην προπόσεις·
καὶ γὰρ ἐδάκρυσεν καὶ ἐνύστασε καί τι κατηφές
ἔβλεπε, χὠ σφιγχθεὶς οὐκ ἔμενε στέφανος.

XIX

πρόσθε μοι Ἀρχεάδης ἐθλίβετο, νῦν δέ, τάλαινα,
οὐδ᾽ ὅσσον παίζων εἰς ἔμ᾽ ἐπιστρέφεται.
οὐδ᾽ ὁ μελιχρὸς Ἔρως αἰεὶ γλυκύς, ἀλλ᾽ ἀνιήσας
πολλάκις ἡδίων γίνετ᾽ ἐρῶσι θεός.

XX

Δόρκιον ἡ φιλέφηβος ἐπίσταται ὡς ἁπαλὸς παῖς
ἕσθαι πανδήμου Κύπριδος ὠκὺ βέλος,